

מ"ת 19137/08/14 - מדינת ישראל נגד גמגאל אלהואשלה, יונס סולב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 19137-08-14 מדינת ישראל נ' אלהואשלה (עצור)

בפני	כב' השופט שלמה פרידלנדר
מבקשת	מדינת ישראל
	ע"י עו"ד מוני בן מוחה
נגד	
משיבים	1. גמגאל אלהואשלה (עצור) ע"י עו"ד אמיר ברק 2. יונס סולב (עצור) ע"י עו"ד עוזי נקש

החלטה

מבוא וטענות הצדדים

1. לפניי בקשת המדינה להורות על מעצרים של המשיבים עד תום ההליכים נגדם. החלטה זו עוסקת בשאלה אם קיימות ראיות-לכאורה נגד המשיבים או מי מהם. אין מחלוקת כי בהינתן ראיות-לכאורה לאיננס, מעשי-סדום ואיומים - קיימת מסוכנות המכוננת עילת-מעצר. לפיכך, שאלת הראיות-לכאורה, וטיב העבירות שבעניינן הן קיימות, אם הן קיימות, מהוות תנאי מוקדם לדיון בשאלה אם ניתן להפיג את המסוכנות בחלופת-מעצר [חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), סעיף 21].

2. המשיבים הואשמו באיננס - 2 עבירות לפי סעיפים 345(ב)(5) ו-345(א)(1) בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); מעשה סדום - 2 עבירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(5) ולפי סעיף 347(ב) בנסיבות 345(א)(1) בחוק העונשין; וכן באיומים - עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין.

3. המדינה טוענת כי כנגד המשיבים קיימות ראיות-לכאורה לביצוע המעשים האמורים במסגרת אירוע מיום 1.8.2014, בעיקר בהודעותיה של המתלוננת ובהודעות תומכות אודות מצבה הנפשי בעקבות האירוע.

4. האירוע הנדון הוא כניסתם של המשיבים לחדרה של המתלוננת במכון המציע, בין היתר, שירותי מין בתשלום, וקיום יחסי-מין עמה בצוותא. לגרסת המתלוננת - שלא בהסכמתה החופשית, ולגרסת המשיבים - בהסכמתה החופשית, ולמצער על יסוד מצג של הסכמה חופשית מצד המתלוננת.

5. לגרסת המתלוננת, היא הבהירה שאינה מסכימה לקיום יחסי-מין בצוותא. אולם, המשיב 1 איים עליה, בדיבור ובהתנהגות, כי יפגע בה ובמכון אם לא תיענה לבקשתו לקיום יחסי-מין בצוותא עם שני המשיבים גם-יחד. לפיכך לא

עמוד 1

גילתה התנגדות למעשים.

6. המשיבים טוענים כי רשאים היו להניח את הסכמתה של המתלוננת על רקע המקום בו פגשו אותה, ושיתוף הפעולה שלה עם מאווייהם. הם מכחישים כל איום או אלימות כלפיה.
7. המשיב 2 מוסיף וטוען כי אפילו היו איומים או אלימות מצדו של המשיב 1 - הוא לא היה מודע לכך, משום שבאותה שעה היה מחוץ לחדר. לפיכך, אפילו קיימות ראיות-לכאורה נגד המשיב 1 - אין ראיות-לכאורה נגד המשיב 2.
8. לאחר העיון בחומר החקירה, ניתנת החלטתי בשאלת הראיות-לכאורה כלהלן.

יחסי-מין בהסכמה חופשית - מושכלות-יסוד

9. עבירת אינוס משתכללת בבעילה, קרי: בהחדרת איבר (או חפץ) לאיבר-מינה של האישה [חוק העונשין, סעיף 345]. לפיכך, ההסכמה החופשית המכשירה את המעשה היא הסכמה חופשית לבעילה.
10. יחסי-מין מהווים שם כולל לצורות ודרגות שונות של מגע בעל אופי מיני; לרבות, לפי המדרג המקובל, התגפפות מעל הבגדים, התגפפות מתחת לבגדים או בלעדיהם, וצורות שונות של חיכוך וחדירה באמצעות איברי-המין. הסכמה לרמה נמוכה יותר אינה מגלמת בחובה הסכמה לרמה גבוהה יותר, והסכמה בנקודת-זמן מוקדמת אינה שוללת סירוב בנקודת זמן מאוחרת יותר.
11. לא מקובל, עובר לקיום יחסי-מין, להחליף טיטוט של הסכמים המפרטים חלופות שונות ומאפשרים משא-ומתן על עצם ההסכמה והיקפה. לעתים משא-ומתן כזה מתנהל במילים, ולעתים, בהשאלה מחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973, הוא מתנהל בדרך של התנהגות [שם, סעיף 6].
12. מכאן חשיבותה של הפרקטיקה המקובלת ביחסי-מין שלפיה אין "לדלג על שלבים". דילוג על שלב מצד היוזם מונע מן השותף ליחסים הזדמנות להביע, מילולית או בדרך של התנהגות, הסכמה או אי-הסכמה להמשך ההתקדמות במעלה המדרג של יחסי-המין. לפיכך דילוג כזה מעמיד את הניצע בסיכון של חשיפה למעשה מיני בלתי-מוסכם, ואת היוזם - בסיכון של אישום בעבירת-מין.
13. קצב ההתקדמות ביחסי-מין "מן הקל אל הכבד" הוא עניין הנתון לטעמם (המצטבר!) של המשתתפים. אולם, הקצב לא יכול להיות מהיר עד לבלתי הותר שהות לשותף להביע הסכמה או אי-הסכמה לאורך התהליך. אחרת - ישתכללו הסיכונים האמורים לעיל, כבמקרה של דילוג על שלבים.
14. יש אומרים כי "אגרסיביות" היא אחד הסגנונות של קיום יחסי-מין, העשויים להיות לרצונם של המשתתפים, נשים כגברים. אולם, ייזום סגנון אגרסיבי, במיוחד כזה החושף את השותף לאפשרות של כאב, שצריך לצפותה - מגביר את הסיכון לגלישה אל מעבר למתחם ההסכמה; בין בגלל היעדר שהות לשותף להבחין מבעוד-מועד בביצוע המיני האגרסיבי הממשמש-ובא, ובין בגלל שעצם ההתנהגות האגרסיבית, עובר ליחסי-המין או במהלכם, מטילה מורא, משתקת, ונוטלת מן השותף את ההזדמנות הסבירה להביע באופן חופשי הסכמה או אי-הסכמה.
15. אמור מעתה: ביחסי-מין - דילוג על שלבים, מהירות-יתר ואגרסיביות מהווים מעין "כניסה למצב בהתנהגות

פסולה", שבו "העושה היה מודע או אם אדם מן הישוב במקומו יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע, לפני היווצרות המצב שבו עשה את מעשהו, כי הוא עלול לעשותו במצב זה, ואם העמיד את עצמו בהתנהגות נשלטת ופסולה באותו מצב" [חוק העונשין, סעיף 34ד]. לפיכך, אם התנהגות כזו הסתיימה במעשה מיני שלא בהסכמה חופשית - היא חושפת את מבצעה לאישום בעבירת-מין.

16. בשוונתנו מושכלות-יסוד אלו לנגד עינינו - נבחן את הראיות-לכאורה בשאלת הסכמתה החופשית של המתלוננת לקיום יחסי-מין עם המשיבים, ובשאלה מה ידעו, או מה היה עליהם לדעת, אודות שאלה זו, עובר לביצוע המעשים המיניים.

גרסתה של המתלוננת

17. כדי להבין כראוי את הנקרא בהודעותיה של המתלוננת, יש לצפות ולהאזין לשחזור המוסרט שביצעה [תקליטור 25/14 מיום 5.8.2014]. נקל להתרשם, מבלי לקבוע מסמרות בעניינים שבמומחיות אבחנתית, כי המתלוננת לכאורה מתנהלת בכבדות פיזית ומילולית, ונחזית להיות בדיכאון. לא ידוע אם הייתה במצב דומה עובר לאירוע. אולם, מן המפורסמות כי יצאניות, בדרך-כלל, נדחקות לעיסוקן בשל מצוקה קשה, ומידרדרות בעטיו למצוקה עוד-יותר-קשה. כל המתימר לפרש את התנהגותה ואת דיבורה של יצאנית כלפי לקוחות בכלל, וכלפי לקוחות אגרסיביים בפרט - צריך להביא זאת בחשבון; בטרם יסיק מסקנות אודות המשמעות של מעשיה ומחדליה, דבריה ושתיקותיה.

18. בניגוד לנטען, איני סבור כי גרסתה של המתלוננת הייתה "מתפתחת", במובן השלילי והלא-אמין של ביטוי זה. אמנם, חלק מן הפרטים הוספו בהמשך ההודעות, במענה לשאלות. אולם, הנרטיב היה עקבי. את הדיבור הלקוני בתחילה ניתן להבין על רקע אופן הדיבור הכללי של המתלוננת במהלך השחזור. כמובא בהמשך, המתלוננת לא הייתה בטוחה אם, נוכח היעדר התנגדות מפורשת מצדה, ניתן להגדיר את מה שעשו לה המשיבים בתור אונס. אולם, מלבד הרושם האמין שספק זה של המתלוננת מעורר כלפי גרסתה העובדתית - אין בחוות-דעתה המשפטית, בכל הכבוד, כדי להעלות או כדי להוריד. את השימוש התכוף בביטוי "**לא יודעת**" שדבריה היו שזורים בו יש לפרש כביטוי של חוסר ביטחון עצמי, או כסוג של "טיק" רטורי; אך לא-דווקא כספק אמיתי בפרטים העובדתיים שאותם מסרה בעקביות ובקוהרנטיות.

19. כבר בהודעתה הראשונה [מיום 1.8.2014], מסרה המתלוננת כי הודיעה למשיבים שאין היא מעוניינת בקיום יחסי-מין בצוותא עם שניהם [שם, שורות 10-11]. אין מחלוקת שהמתלוננת מתכוונת למשיב 1 בתיאורה את זה שהיה לבוש בכחול, ולמשיב 2 בתיאורה את זה שהיה לבוש בשחור. המתלוננת מסרה כי לאחר שהודיעה על אי-רצונה ביחסים בצוותא יצא המשיב 2 מן החדר, והמשיב 1 "**זה עם הכחול התחיל לשכנע אותי שוב שאני ישכב איתם. ואז הוא תפס אותי בצוואר ונישק כזה כל הסיטואציה הזו היתה ממש מפחידה. אני לא יודעת אם אפשר להגיד אוסה. אונס זה הגדרה שמתנגדים יותר. ואני פשוט לא יכולתי לעשות שום דבר הוא תפס אותי בצוואר ונישק אותי ואמר ווואא יש לך עיניים יפות ושאל אם אני אוהבת את העיניים שלי ואוהבת אותם. לא יודעת. הוא היה אגרסיבי. לא יודעת. כזה הוא תפס לא יודעת זה היה חזק או חלש לא יודעת ואז הוא נתן לי סטירות בפנים לא יודעת. כאילו צוחק איתי. כל הסיטואציה אני אומרת לו תרגע וזה. אבל לא יודעת הוא בן אדם לחוץ כזה. אולי הוא שתה יותר מדי וכל אהה לא יודעת. כל הרוע יצא החוצה. לא יודעת איך להגדיר את זה. ואז, כאילו, הוא פשוט עשיתי מה שהוא אמר לי. ואז באמצע הוא אמר אני יקרה לחבר שלי אמרתי לו בסדר. והוא התקשר ישר אליו והוא נכנס ואז הם התחילו להתפשט והוציא מהכיס לשידה ליד סכין מטבח כזה. מה ששים**

בסכום סכין ומזלג. וזהו הוא הניח אותה וכל זה. זהו. התנהגתי כאילו הכל בסדר. הם הלכו. התלבשו והלכו" [שם, שורות 12-21. טעויות הלשון וההגהה - במקור; וכן להלן].

20. בהמשך ההודעה, בתשובה לשאלות, מסרה המתלוננת: "אני לא יודעת. פחדתי, אני לא יודעת איך להגדיר את זה, אני לא יודעת, הבן אדם הפחיד אותי, הוא איים עליי" [שם, שורות 35-36]. ובהמשך: "הוא סיפר שהוא ממשפחה של פושעים... לא יכולתי להגיד לא. לא יודעת מה היה קורה אם הייתי אומרת לא... הוא אמר שהוא יעשה בלאגן. הוא יכול להוציא לצאת להוריד ראש שומר" [שם, שורות 38-45]. ועוד בהמשך: "הוא סתם נתן לי כאפות זה עם הכחול אין לי סימנים וחנק גם כאן בצוואר אין חבלות גם כאן... זה כן כאב לא עד כדי כך שהוא סיבב את הפרצוף. זה כאב. לא יודעת. מכות יבשות... לא התנגדתי. פחדתי שהם יעשו לי משהו... (איימו) שהם יהפכו את המקום ויוציאו את הראש לשומר. לא כל כך הבנתי... ש. אז איך הבנת מה הוא אמר? ת. כי הוא אמר שיוציאו את הראש ויהפכו את המקום והם אנשים מסוכנים. ש. איך בדיוק הבחור חנק אותך? ת. פה ככה. אז שכבתי תוך כדי נשיקה והוא תפס אותי ואז הביא לי שתי סטירות. ש. למה לא צעקת? ת. לא יכולתי. לא יודעת. הייתי מן שיתוק כזה. לא יכולתי לעשות כלום" [שם, שורות 116-132]. ועוד בהמשך: "ש. מאיפה את יודעת שהוא אלים? ת. הוא התנהג ככה. ש. איך הוא התנהג? ת. הוא אגרסיבי. נישק באגרסיביות" [שם, שורות 172-175].

21. בהודעתה השנייה [מיום 5.8.2014] הוסיפה המתלוננת: "אמרתי לו שאני לא מכונה לגבי אורגייה ואני לא עושה דברים כאלה והוא אמר אני יהפוך את המקום. לא חבל. אני ישבור דברים ויתלוש תראש. לא הבנתי מה קורה בהתחלה. לא יודעת. פשטט נבהלתי... הוא הפחיד אותי שהוא יוציא לי את העיניים ויש לי עיניים יפות... ש. מי איים? ת. זהם עם הכחול. ש. ומה עשה הבחור עם השחור? ת. כלום... אמרתי בעדינות שאני לא עושה דברים כאלה. אז עם השחור שיכנע שיצאו. אבל הכחול לא יצא... ואיך שהוא יצא תפס אותי זה עם הכחול והשכיב אותי על המיטה והתחיל לנשק אותו ואז הוא שכב ונתן לי סטירות ואז זה עם השחור חזר לחדר" [שם, שורות 20-43].

22. בעימות בין המתלוננת לבין המשיב 1 מיום 6.8.2014 חזרה המתלוננת על תיאור האיומים בעניין עקירת העיניים ועריפת הראש [שם, שורה 59], וחזרה ומסרה, בדומה לאמרות קודמות: "הוא נישק אותי בכוח שקמתי הוא הפיל אותי הפך אותי למיטה עוד פעם נישק בכוח... באתי לכיוון הדלת ואז הוא תפס אותי" [שם, שורות 68-70].

23. גם בסרטון השחזור ציינה המתלוננת את האגרסיביות של המשיב 1, וכי התרחשה אחרי שהמשיב 2 יצא מן החדר [שם, דקות 7-8].

24. מן הקטעים שצוטטו לעיל, ומשאר ההודעות, עולים מספר ממצאים ומסקנות, לכאורה, כמפורט להלן.

ממצאים ומסקנות לכאורה לגבי המשיב 1

25. שדה סמנטי רציף מאחד את התנהגותו האגרסיבית של המשיב 1 ואת דבריו אודות עריפת ראש כלשהו (של השומר או של המתלוננת, זה לא ממש משנה), ואיומו המפורש או המשתמע (גם זה לא ממש משנה) לעקור את עיני המתלוננת. כלומר, הגם שהמתלוננת לא הבינה בדיוק את כל דבריו - מגרסתה העקבית עולה לכאורה שהיא הבינה מספיק, בין לפי המילים שקלטה כשלעצמן, בין לפי ההתנהגות האגרסיבית כשלעצמה, ובוודאי לפי החיבור בין שניהם,

שהמשיב 1 עלול לפגוע בה ובחבריה אם לא תיענה לו.

26. אני מקבל את טענת סניגורו המלומד של המשיב 1 כי מדבריה של המתלוננת לא עולה בשום מקום שהוצאת הסכין ממכנסיו של המשיב 1, לפני המעשה המיני, הייתה בבחינת מחווה מאיימת [הודעה ראשונה, שורות 76-83]. אמנם, בסיום האירוע העביר המשיב 1, לגרסת המתלוננת, את הסכין במחווה מאיימת על זרועה [הודעה שנייה, שורה 59]. אולם, מחווה מאיימת זו לא יכולה להשליך בדיעבד על ניתוח ההתנהגות של הצדדים עובר למעשה המיני, לצורך בחינת שאלת ההסכמה החופשית לו.

27. אני מקבל את טענת סניגורו המלומד של המשיב 1 כי המשיב 1 רשאי היה להניח שהמתלוננת, אותה פגש בתור יצאנית ב"מהלך העסקים הרגיל" שלה, מסכימה לקיום יחסי-מין. אולם, הוא לא היה רשאי להניח, מלכתחילה, שהיא מסכימה לקיים יחסי מין איתו בצוותא עם המשיב 2, בניגוד לדבריה המפורשים מלכתחילה, לכאורה.

28. אמנם, בהמשך, המתלוננת חדלה לסרב לכך. היא הסכימה לכך שהמשיב 1 יקרא לחברו, המשיב 2, להצטרף אליהם. היא מודה במהלך הודעותיה כי לא סירבה, לא התנגדה, לא התלוננה באוזני השומר ואף אמרה פוזיטיבית, וביטאה בהתנהגותה, כי "הכל בסדר" [הודעה ראשונה, שורות 19, 21, 26 ו-104]. אולם, זה היה לאחר שהמתלוננת נחשפה להתנהגות אגרסיבית ומאיימת מצד המשיב 1, אשר, לגרסתה, הפחידה אותה, שיתקה אותה וגרמה לה לפחד לבטא את אי-הסכמתה.

29. אני קובע, אפוא, כי מגרסה עקבית ואמינה-לכאורה של המתלוננת עולה שהמשיב 1 אמר ועשה דברים אשר איימו על המתלוננת והפחידו אותה, ועל ידי כך גרמו לה להתנהג באופן שלא ניתן להסיק ממנו הסכמה חופשית לבעילתה על ידי המשיבים בצוותא. ממילא עמד לפני המשיב 1 המצג המוקדם, המפורש, של המתלוננת, שניתן לפני האגרסיביות המאיימת והאיומים האגרסיביים, שלפיו היא אינה מסכימה לקיים יחסי-מין עם המשיבים בצוותא. המשיב 1 פעל בניגוד למצג מפורש זה, שלא ניתן היה לראותו כמבוטל על ידי המצג המאוחר שלא נעשה באופן חופשי, ובעל את המתלוננת יחד עם המשיב 2. לפיכך קיים סיכוי סביר להרשעת המשיב 1 בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ממצאים ומסקנות לכאורה לגבי המשיב 2

30. גרסתה העקבית של המתלוננת מורה, כמובא לעיל, כי המשיב 2 ביטא חוסר רצון ביחסים עם המתלוננת בצוותא עם המשיב 1, בניגוד לרצונה. הוא לא איים עליה, ולא התנהג כלפיה באגרסיביות, בשום שלב. לא מצאתי כל ראיות-לכאורה לכך שהמשיב 2 ידע, או שהיה עליו לדעת, אודות האיומים וההתנהגות האגרסיבית כלפי המתלוננת מצד המשיב 1; שהרי הללו נעשו בעוד המשיב 2 ממתין מחוץ לחדר. נראה שהמשיב 1, לאחר שהמתלוננת אמרה שהיא מסכימה להכנסת המשיב 2 לחדר [הודעה ראשונה, שורה 19], הודיע למשיב 2 את מבע ההסכמה, מבלי לפרט את הנסיבות שבהן ניתן מבע זה, ובעקבות מצג זה של הסכמת המתלוננת נכנס המשיב 2 אל החדר והצטרף למעשים [שם, שורות 19-20]. יוזכר כי השומר במכון לא חש שמשוהו אינו כשורה, לאחר שתחב ראשו לחדר ונענה על ידי המתלוננת ש"הכל בסדר". בנסיבות אלה, קשה להלין על המשיב 2, אשר פירש כפשוטו את מבע ההסכמה, לפי הנמסר לו, שהתלכד עם התנהגותה הנחזית להיות "זורמת" של המתלוננת בנוכחותו.

31. בל תשתמע מתוך הדברים "תעודת יושר" עבור המשיב 2. בעימות בין המתלוננת לבין המשיב 2 מיום 6.8.2014 הסביר המשיב 2 שהוא צורך שירותי מין מזדמנים בתשלום משום שזה זול יותר מלקיים מערכת יחסים קבועה עם בת-זוג:

"עדיף יאלה לשלם 500 שקל תהיה פרייר 10 דקות ולא פרייר שאתה עם חברה כל השנה. כל הזמן תקנה לי בגדים תקנה לי וודקה" [שם, שורות 42-43]. מן הדברים משתמעת לכאורה עמדה מעוותת של המשיב 2 כלפי נשים, כאילו אינן אלא מושא לסיפוק צרכים מיניים, הא ותו לא. עמדה מחפיצה כזו מנוגדת לציווי המוסרי המוחלט לפי קאנט, נוסחת "האדם כתכלית", לאמור: **"פעל באופן כזה, שלעולם לא תתייחס אל האנושות, הן זו שבך הן זו שבכל אדם אחר, כאל אמצעי בלבד, אלא תמיד ובאותו הזמן כאל תכלית"** [עמנואל קאנט, הנחת יסוד למטאפיזיקה של המידות, מגרמנית: חנן אלשטיין, 2010, עמ' 98]. עמדה כזו חוסמת את היכולת להתייחס לנשים כאל זולת, מתוך אמפאיתיה, בהתאם לציווי המקראי **"וְאֶהְבֶּתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ"** [ויקרא יט, יח]. עמדה כזו כלפי נשים היא שורש פורה רש ולענה של עבירות מין ועבירות אחרות שעניינן דיכוי נשים. בשים לב למצוקה שבדרך כלל היא הדוחפת נשים לעסוק במתן שירותי מין בתשלום, ולמצוקה היתירה הנגרמת להן, בדרך כלל, תוך ועקב עיסוק זה - יש בשיחור סיפוק מיני בדרך זו גם משום ניצול מצוקתן של נשים והנצחתה, תוך פגיעה בגופן, בנפשן ובכבודן. אולם, לא על זאת מבקשת המדינה את מעצרו עד תום ההליכים של המשיב 2.

32. לא מצאתי, אפוא, ראיות-לכאורה לכך שהמשיב 2 היה מודע, או היה צריך להיות מודע, לכך שהסכמתה הנחזית של המתלוננת למעשים המיניים הושגה בניסבות שבעטיין לא ניתן להתייחס אל הסכמה נחזית זו כאל הסכמה חופשית. לפיכך, לא מצאתי ראיות-לכאורה לאשמתו של המשיב 2 בעבירות המיוחסות למשיבים בכתב האישום.

סיכום והוראות אופרטיביות להמשך

33. מצאתי ראיות-לכאורה, בהודעות המתלוננת וחברותיה, לכך שהמתלוננת לא הסכימה לקיום יחסי-מין בצוותא עם המשיבים, ואף אמרה להם זאת; ולכך שהסכמתה הנחזית, לאחר מכן, ניתנה בניסבות שבהן לא ראתה עצמה חופשית להתנגד, עקב אגרסיביות ואיומים שנקט כלפיה המשיב 1. לפיכך, אני קובע כי קיימות ראיות-לכאורה לכך שהמשיב 1 ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

34. במצוות **חוק המעצרים**, יש לבחון אם ניתן להפיג את המסוכנות העולה מן המעשים המיוחסים למשיב 1 בחלופת-מעצר. אני נוטה לסבור כי יש צורך, לשם כך, בהזמנת תסקיר מאת שירות המבחן.

35. לא מצאתי ראיות-לכאורה לכך שהמשיב 2 איים על המתלוננת, או היה אגרסיבי כלפיה, או היה מודע לכך שהמשיב 1 נהג בה כאמור, באופן שיש בו כדי לכרסם באמיתות הנחזית של המצג של המתלוננת כאילו היא מסכימה באופן חופשי לקיום יחסי-מין עם המשיבים בצוותא, חרף עמדתה הראשונית. לפיכך, אני קובע כי אין ראיות-לכאורה לאשמתו של המשיב 2 בעבירות המיוחסות למשיבים בכתב האישום.

36. בשל סדרי העבודה בפגרה, הדיון בבקשת המדינה להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים נגדם התקיים לפניי במהלך התורנות שלי, שהסתיימה. בהתאם לדיון, יש לקיים דיונים בענייני מעצר במעמד העצורים. אמנם בכוונתי, לאור האמור, להורות על שחרורו של המשיב 2; אולם לא מן הנמנע שהמדינה תבקש לעכב את ביצוע שחרורו לצורך שקילת ערר על החלטה זו. כמו כן, לכאורה מתבקש דיון במעמד שני הצדדים, שטרם התקיים, בתנאי שחרורו של המשיב 2 - להבטחת התייצבותו למשפטו. כמו כן, יש ליתן לצדדים, במסגרת דיון במעמדם, הזדמנות להשיג על כוונתי להידרש לתסקיר בעניינו של המשיב 1. המשיב עשוי לטעון כי ניתן לבחון חלופה ללא דיחוי, בלא להמתין ממושכות לתסקיר; והמדינה עשויה לטעון כי אין מקום ליתן אמון במשיב 2 בכל חלופה שהיא, ולפיכך אין טעם בהזמנת תסקיר בעניינו. מלכתחילה קבעתי שימוע של החלטה זו, ודיון המשך בבקשה לאור החלטה, לאחר הפגרה. אולם, משעלה

בידי לסיים החלטה זו עתה, לא ראוי להותיר את המשיב 2 במעצר לימים נוספים. כמו כן, ראוי להקדים את הפנייה לשירות המבחן, אם כך יוחלט, כדי שלא לגרום להארכה נוספת של מעצרו של המשיב 1, במקרה שיוחלט על חלופת-מעצר בעניינו. לאור המקובץ, אורה כלהלן:

37. החלטה זו נחתמת ומפורסמת בהיעדר הצדדים, כדי ליתן להם אפשרות להתוודע לתוכנה ולכלכל את צעדיהם; אולם היא לא תיכנס לתוקף אלא בעקבות שימועה במעמד הצדדים כדן. באותו מעמד יידונו, במידת הצורך, עיכוב הביצוע של החלטה, תנאי השחרור של המשיב 2 והזמנת תסקיר בעניינו של המשיב 1, ותינתן כל החלטה נדרשת על ידי המותב שלפניו יתקיים הדיון.

38. נקבע בזה דיון, לשימוע ההחלטה ולדיון בעניינים האמורים, למחר, יום 25.8.2014, שעה 11:00, לפני שופט תורן שייקבע על ידי המזכירות, אלא אם אותו שופט יורה אחרת.

39. בנתון לכך שאמנם יוזמן תסקיר - נקבע דיון המשך לפניי, לאחר העיון בתסקיר, ליום 10.9.2014, שעה 10:00, אשר כבר שוריין ביומני הצדדים וביומני. בנתון לאמור, ב"כ המשיב 1 יעקוב אחר הגשת התסקיר, ובמידת הצורך יגיש בקשה מתואמת לדחיית הדיון.

40. המשיבים יובאו על ידי שב"ס.

ההחלטה ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ד, 24 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים; ותיכנס לתוקף מחר, עם שימועה במעמד הצדדים.